

תגיד לי הרב, יש אנשים
שלא אכפת להם על הילדים שלהם???

מתוך הגליון

דבר המערכת

כאיש אחד בלב אחד

עוד הלב פצוע ודואב מהאסון הנורא שפקד את היהדות בל"ג בעומר באתרא קדישא מירון, כשמ"ה יהודים טהורים נספו בחטף, חבוקים ודבוקים, באירוע בלתי נתפס בשכל אנוש, וכבר ניחתה עלינו המכה החדשה מדרום, כאשר טילי זעם מוטחים על ידי האויבים הישמעאלים על יושבי ארה"ק. משפטך תהום רבה.

לצד הכאב המייסר שאינו מרפה, אי אפשר להתעלם מן התופעה, כי בשעת צרה ומצוקה - האחדות משתררת בכל. כלל ישראל התאחד בכאב, בהתעוררות, בתפילה, בהתחזקות, בצדקה. אין אחד שלא חש בימים אלו - מחובר אל הכלל האבל בצוותא. לא משנה מגזר, מוצא וסגנון, כולם התאחדו כאיש אחד בלב אחד. עם השם התגלה במלא יופיו ויפעתו.

גם המערכה שהתרגשה עלינו השבוע בדרום, והמתיחות ברחובות ירושלים, לוד ועוד - כל אלו איחדו את כולנו, כאותם רעמים שלא נבראו אלא לפשט עקמומיות שבלב. ואנו תפילה כי נצא

המשך בעמוד הבא

תורת חסד

הגאון רבי גבריאל יוסף לוי שליט"א
ראש ישיבת "באר התורה" ונשיא הגמ"ח

לאור האסון הנורא שקרה במירון, וכשברקע נשמעים קולות רעמי המלחמה, ויהודים מצויים בסכנה רבה רח"ל, ואף לדאבונו יש כמה הרוגים ופצועים, אנו ממשיכים לעסוק בנושא ההתעוררות הנדרשת מהציבור. כאשר ניכר שמידת הדין מתוחה בעולם, מוטלת עלינו החובה לברר במלא הרצינות מה ה' מבקש מעמנו, כדי שלא תהיה מיתת אחינו לחינם ח"ו, כי הדבר ברור שזוהי דרכו של הקב"ה לעורר אותנו.

בגליון הקודם פתחנו והקדמנו, שלמרות האסון הקשה, מוטל עלינו כציבור שלא לשקוע בעצב, דכודך ושברון, כי אם להתאזר בתעצומות נפש שעל ידך יוכל להתחזק במה שצריך, ולחפש דרך של יוזמה, עשייה ובנייה מחודשת, כדי לקיים בכך את רצון ה' שדיבר עמנו על ידי האסון הנורא.

לתקן באותו האבר בו קלקלנו

בדברים הבאים נציין את אחד הדברים שראוי בודאי להתחזק בהם, לכשמתבוננים בדבר.

ידוע מדברי מרן רבי חיים וולאז'ינער זצ"ל (נפש החיים ד כט), שדרכו של הקב"ה להביא לאדם יסורים באותו אבר בו הוא קלקל, כדי שיבין על איזה חטא הוא נענש, והוא כלל בדרך התשובה.

וודאי שיש דברים רבים שיש ללמוד מן הדבר הזה ולהתחזק בהם, אך אנו נרצה לציין דבר אחד, שהתקיימה בנו לדאבונו לב קללת "וכשלו איש באחיו" (בחוקותי, כו לז), ולאור זאת ראוי להתחזק בענין איש את רעהו יעזרו.

המשך בעמוד הבא

תגובות והערות על המדורים השונים יתקבלו בברכה בדוא"ל: Alon@hagmach.org.il או 6428158@gmail.com

מכתבים מובחרים יפורסמו בל"ג (ניתן בעילום שם)

פניות לגמ"ח המרכזי בדוא"ל: office@hagmach.org.il או בפקס: 02-6428158

יו"ל ע"י הגמ"ח המרכזי | עורך: הרב יעקב גולדשמידט | כותבים ומשתתפים: הרה"ג ר' יצחק אייזיק וינברג, הרב צבי רבינסקי, הרב ישראל גוטמן, הרב פנחס אריה רוזנטל, הרב יעקב סירוטה, הרה"ג ר' אשר וסרמן, הרב יהונתן שורק

עיצוב גרפי: סטודיו ספציפ 0548-540-650 | winterntz@gmail.com | לפניות לועדה הרוחנית: הרה"ג ר' חיים כהנא 5610681@gmail.com

בשלוש ובלי פגע גם מהסכנה הזו, ויאמר בוראנו לצרותינו די.

לצערנו, בתוך הלב יש עקמומיות, הדוחפת את האדם למחלוקת, לפירוד, לשנאה ולפילוג. אבל ברגע שפתאום כבוד אלוקים נראה בכוח, הכל נכנס לפרופורציות - והשלוש שב לשרור.

מצד אחד, הרי מחזות האחדות והשלוש - מרגשים כל לב. אבל מנגד, עצם העובדה שהיא גובה מחיר כה נורא, והיא משתררת רק לאחר אסונות חלילה או מצבי סכנה, זהו מצב הדורש תיקון.

בורא העולם, המלך שהשלוש שלו, מבקש מאיתנו שנהיה אוהבים זה את זה, שנחיה בשלוש ובאחוות אחים, מבלי שיצטרך להביא עלינו מכות נאמנות שכאלו. שנתעורר לחשוב על הזולת, לא לפגוע ולא לפלג גם בשגרה. האם זה בכלל שייך?

הגמרא בזבחים (קטז.) מספרת, שכשניתנה תורה לישראל היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, "וכל מלכי עובדי כוכבים אחזתן רעדה בהיכליהן ואמרו שירה, שנאמר ובהיכלו קולו אומר כבוד. נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע, ואמרו לו: מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול בא לעולם? אמר להם... כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם. אמרו לו: מבול של מים אינו מביא, אבל מבול של אש מביא... אמר להן: כבר נשבע שאינו משחית כל בשר. ומה קול ההמון הזה ששמענו? אמר להם, חמדה טובה יש לו בבית גנזיו... וביקש ליתנה לבניו, שנאמר ה' עוז לעמו יתן. מיד פתחו כולם ואמרו: ה' יברך את עמו בשלוש".

הסביר זאת אחד מבעלי המוסר, שבני העמים הגיעו בפחד וחלחלה אל בלעם, כאשר שמעו את קול האחדות, את היכולו אומר כבודי, את ה'ויחן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, ושאלו אותו: מה קורה כאן? איך תיתכן כזו אחדות מושלמת אצל בני ישראל? וכי מבול שני הגיע עליהם?! או אולי מבול של אש?! אחרת, מה כבר יכול לגרום להם להתאחד כל כך? ברור שמדובר באיום גדול וצרה כבדה שניחתה עליהם...

אמנם יודגש, שחשבון הנפש אינו נוגע לאותם יקרים שנספו רח"ל שהם כשליחי ציבור כמו שאמרו מרנן ורבנן שליט"א, ופעמים שהקב"ה לוקח דווקא את הטובים ביותר, אלא שהציבור חייב ללמוד מה הוא כציבור צריך להתחזק.

מגדול נדרש להביט אל האחר ולדאוג לצרכיו

מטבעו של כל תינוק, שאינו חש בצרכי הסובבים אותו אלא רק את צרכי עצמו, אבל ככל שהוא גדל, נדרש ממנו לשנות את מבטו, ולדאוג גם לצרכי אחרים. והדבר לא נוגע רק לנושאים גשמיים, אלא אף בנושאים רוחניים, מוטל על כל אחד לא לשקול רק את צרכי עצמו וקהילתו, אלא את צרכי כל יהודי מכלל ישראל.

בנוגע לענין זה, שמעתי מאדם גדול שנשאל פעם ע"י אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות, מה ההבדל בהשקפה בין שומרי התורה והמצוות לבנים, ואמר להם, יכול אני לומר לכם עשרות חילוקים, אולם אגיד לכם נקודה אחת הכוללת את כולם והיא לב הענין, והיא שאצל יהודי מאמין נמצא

ברקע נשמעים קולות רעמי המלחמה

הקב"ה במרכז החיים, ואצל אלו שאינם שומרי תורה ומצוות שחיים בתרבות הגויים, נמצא האדם במרכז, ועיין היטב בוורט האדיר הזה.

ב"ה בדורנו יש שפע של אנשי חסד וארגוני סיוע הפועלים ללא לאות בנושאים חשובים ונחוצים, וכפי שנוכחנו לראות אף באסון הנורא הזה, איך נזקקו כולם לסייע בכל ליבם ובכל תחום אפשרי. וכאשר מתרחש אסון גדול כל כך, ודאי זה מחייב תוצאה גדולה של הגברת החסד בכלל, ואף לכל יחיד ויחיד יש מקום להרבות בחסד ובהטבה ולראות את האחרים בעין טובה, כפי שהיה בעת ההמולה באסון במירון שהיו יחידים שסיכנו נפשם ממש כדי להציל יהודים אחרים.

וראוי להתבונן היטב, איזה תשובה גדולה אפשר לעשות גם בנושאים של בין אדם לחבירו ועשיית החסד, ויהא הדבר לזכות עם ישראל ולתשועה מכל צרה וצוקה.

לשאלות לנשיא הגמ"ח לחצו כאן

איש את רעהו

מכתבים למערכת

אם כבר מדברים על סכנת נפשות...

בגליון האחרון הובאו דבריו החשובים של הרב רבינסקי בענין המודעות לבטיחות:

"האסון במירון הוא דוגמא עגומה למה יכול לקרות מה'יסמוך' הזה, שהרי אין מי שלא ידע את גודל הסכנה, באותן ה-24 שעות במירון, ובפרט באיזור הציון וההדלקות! אלא מה? 'התרגלנו' שיהיה נס, כמו בכל שנה! וזה המשפט המלווה אותנו תדיר על אף היותנו 'אמונים' על התורה ומצוותיה".

ועל משקל זה יש להוסיף את הדברים הבאים:

צריכים גם לזכור, שלהטיל על הורים עול של מליונים, בדרך הטבע הוא סכנת נפשות. וכפי שכתבו גדולי ישראל: "קרוב לפיקוח נפש ולעתים פקו"נ ממש". אלא מה? 'התרגלנו' לומר שיהיה נס, וזה המשפט המלווה אותנו תדיר על אף היותנו 'אמונים' על התורה ומצוותיה...

משה

האסון במירון

שלום וברכה

בראשית ברצוני להודות על ההודעות והעצות הנפלאות המחכימות, ובעיקר על ההשקפה הנכונה הנמסרת על ידי ראש הישיבה הרה"ג הרב גבריאל יוסף לוי שליט"א.

בענין הבטיחות, ודאי וודאי שצריך להתריע השכם והערב על הנושא, אולם בהקשר למירון, כל גדולי ישראל ללא יוצא מהכלל הדגישו דווקא דברים אחרים, ולא בגלל שזה לא נכון, אלא בכדי שלא נשיח את הדעת לסיבות האמיתיות והעיקריות, ולא נחשוב: אם יש אשמים, אז בעצם אני בסדר.

לכן לעניות דעתי צריך להתריע, אבל לא לקשר את זה למירון.

ושוב להודות לכם שוב על העלון הנפלא

דוד כהן

בטיחות כן או כן

בטיחות זה דבר חובה, אבל זה לא הזמן לדבר על זה, אנחנו עדיין עם הפצע שותת דם, יושבים שבעה.

עדיף לדעתי הרבה שתיקה, וידום אהרון, ק-ל אמונה ואין עוול, ועוד מעט נוכל לדבר על האסון יותר רגוע, עם אולי מעט הומור {שחור}, ואז נדבר על בטיחות שלא סותר ביטחון בה' ככתוב "לא תשים דמים בביתך".

אלו שרח"ל אינם מכירים את האלקים, מכירים רק את המהנדס. אל לנו לשכוח שלנו יש גם מהנדס-על - מי שאמר וברא עולם.

זו לא הערה, זו הארה

שמשון

למכתבים ותגובות לחצו כאן

או בדוא"ל: 6428158@gmail.com / Alon@hagmach.org.il

דבר המערכת המשך מעמוד 2

השיב להם בלעם, שאין הכרח לדבר, שכן יש עוד מניע אפשרי לאחדות חוץ מצרה ורעה: החמדה הגנוזה שניתנה להם, התורה שהיא מעוזן של ישראל - "ה' עוז לעמו יתן" - וזה מביא ל"ה' יברך את עמו בשלום". לא רק צרות ומבול...

הנה כי כן, בחג השבועות אנו חוגגים את קבלת התורה, את העוז שלנו, ואת הכוח האדיר שיכול להביא אותנו לשלום, שלוה ואחדות. בעת שאנו מקבלים את התורה, שתחילתה חסד וסופה חסד וכל כולה תורת חסד, אנו צריכים גם לקבל את השלום שבכל נתיבותיה, לגרום לה להשכיך בינינו את האחדות, ושחלילה לא נצטרך להגיע אליה דרך צרות ורעות, שהן יביאו אותה בהכרח.

השבועיים האחרונים מהווים עבורנו הזדמנות להבין את עוצמת כוח האחדות, כוח הרבים. הן בעוצמת הטרגדיה הנוראה שהתרחשה בכוח הרבים, והן מאידך גיסא - ביכולת הציבור להתאחד, לדאוג ולבנות תיקון ותשובה.

האחדות הזו, כח הרבים הגדול - בזה עוסק הגמ"ח המרכזי מאז היווסדו. לנצל את כוח הרבים ואת האחדות בין רבבות בני ישראל - בכדי לגלגל מערך כביר של חסד במעגלים כמעט אינסופיים.

התורה הקדושה, שאת קבלתה אנו חוגגים בחג השבועות - היא שעומדת לנו בעוניינו, בה אנו מצווים לעשות את הנכון, לדבוק בטוב ולהיטיב, והיא זו שתביא אלינו במהרה את הגאולה השלימה, אמן. ■

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר וכו'... ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום

עולם חסד יבנה

בעקבות המחדלים שהובילו לאסון הנורא: כיצד נחולל שינוי בנושא הבטיחות ב'פתרונות הדיור' המוכרים לכולנו? | ונשמרתם מאד לנפשותיכם!

ביקשתי ממנו, שאחת ולתמיד יפרט לי על מה הוא מתכוון בשאלתו הישירה, והוא מספר לי כך: מידי פעם קוראים לנו לכבות שריפה בבנייני מגורים, והמראות הנגלים לעינינו הם מפחידים!

אני מבקש דוגמאות, והכבאי מפרט:

אם אכנס איתך לסיפורים שחווינו בתחנה שלנו - לא נסיים, ולכן אנסה בקצרה להתריע על חלק מהסכנות, ואתן לדוגמא את סכנת היחידות בחניות או במחסנים.

לא מזמן היתה שריפה בשכונה ירושלמית שפרצה בקומת הכניסה - החניה, ובה נשרפו בין השאר מכוניות שהיו במקום, וזו תופעה שלצערנו קורית.

במבנה נורמלי, החניות הן חניות, המחסנים הם מחסנים וכיו"ב, כך שלכבאות ישנם סדרי עבודה לעיתות חירום. במקרה כמו זה המתואר כאן, דיירי המחסנים, שלהם אין פתחי חירום, ולפעמים אף לא חלונות (אולי חלון אנגלי קטן ומסורג... שאפילו תינוק לא עובר דרכו), מסתכנים בחנק ולכידה מיידיים, ולנו אין איך לחלצם. מה גם שאיננו יודעים מבחוץ איזה מחסן נועד למגורים ואיזה לייעודו הרשמי - אחסון.

לדיירי המחסנים אין פתחי חירום ולפעמים אף לא חלונות

השבוע בשיכון סערט ויז'ניץ בחיפה, הוצתו מכוניות ע"י פורעים ערבים במגרש חניה תת-קרקעי של בנין מגורים. וכך מספר אחד הדיירים: "התעוררנו באמצע הלילה מצעקות השכנים, פתחתי את הדלת והכל היה עשן, יש כאן מאות ילדים בבנין, 59 נפגעו משאיפת עשן! ראינו במצלמות שני רעולי פנים שהציתו את המכוניות שלנו ונמלטו".

אם חלילה הבנין עולה בלהבות, ניתן לחלץ את דיירי דרך החלונות, אך מה נעשה אם הם גרים מתחת לאדמה, שלאיש אין גישה לשם תחת "אש ותימרות עשן"??

השאלה של הכבאי, נשארת פתוחה באויר - - -

וזו היתה דוגמא קטנה. נקווה להמשיך בשבועות הקרובים. בשורות טובות!

הרב צבי רבינסקי - יו"ר וועדת הדיור ומנהל רשת הת"תים "תורת הבית"

בהמשך לנושא אותו פתחנו בשבוע שעבר, בעקבות "אסון מירון", פנו אלינו מספר אנשים במין 'טרוניה', שהרי הכול מאתנו יתברך' ומדוע לדוש בזה. ע"כ ברצוני להדגיש, כי איננו עוסקים כאן באסון הנורא, שאמנם לצערנו מי שהיה שם בשנים הקודמות היום מודה ש"הכתובת היתה רשומה על הקיר" אך באמת איננו עוסקים בחשבונות שמים, אבל כפי שכתבנו כאן בשבוע שעבר, אותן "הוראות היתר" וזלזול ב"ונשמרתם" שמצוי אצל חלק מהאנשים, חובה עלינו להוקיען, משום שחובת ה'השתדלות' חלה עלינו בכל תחום בחיים, בודאי כשמדובר על סכנות גדולות [וחמירא סכנתא מאיסורא], ומאחר וקיימות עדיין סכנות בתחומים שונים, חובה ליידע את הציבור על כך.

לכן אפוא, את הבמה המכובדת כאן, העוסקת בפתרונות הדיור, נקדיש לסכנות הטמונות ביחידות הדיור. נכון, במבט ראשון לא כל תוספת בניה היא מסוכנת, אבל כפי שסיימנו בשבוע שעבר, 'לאחר אסון מירון' ראינו לנכון להתריע ולהקדים רפואה למכה'.

ואקדים:

בציבור החרדי נישאים בכל שנה אלפי זוגות בלעה"ר, שמהם אחוזים גבוהים כלל לא רוכשים דירות בשנים הראשונות לאחר החתונה, או שרוכשים במקומות מרוחקים ובשנים הראשונות הזוג מעדיף להישאר ליד ה'סינר' של אמא...

אז מה עושים? מחיר שכירות דירה נורמטיבית בעיר חרדית ללא ריהוט נע סביב ה 3,500-6,000 שקלים, ואילו לשכור יחידה קטנה ומרוהטת קומפלט - עולה פחות מכך באופן משמעותי. וכאן כבר אין שאלות; אם אפשר להזיל עלויות, מי לא יעדיף את האפשרות הזולה???

בשיעור שאני מוסר לקבוצת 'בעלי בתים', משתתף כבאי מאחת התחנות באזור ירושלים. ישבתי עמו לשיחה קצרה, כדי ללמוד מקרוב את הנושא, שהוא באופן אישי מתריע עליו באוזניי מזה תקופה ארוכה, כשאחת השאלות הכואבות השגורות על לשונו היא: "תגיד לי הרב, יש אנשים שלא אכפת להם על הילדים שלהם???"

לתגובות לחצו כאן

או בדוא"ל: 6428158@gmail.com / Alon@hagmach.org.il